

משרד האוצר לא האמין לניצול שואה שטען כי נפגע על ידי חייל גרמני

האיש ביקש להכיר בנזק שנגרם לרגלו כשהתלווה אל אביו לעבודות כפייה, וחייל גרמני זרק עליהם מוט ברזל. משרד האוצר התעקש שהאירוע לא קרה בזמן המלחמה, אך השופטת קיבלה את גרסתו של הניצול

מערכת פסקדין | פסקדין | פורסם 10:00 15/11/17

צילום: חיים ריבלין

בימ"ש השלום בבאר-שבע קיבל ערר שהגיש ניצול שואה נגד הרשות לזכויות ניצולי השואה במשרד האוצר, שדחתה את תביעתו לתגמולי נכות על פציעה ברגלו. בניגוד לרשות, השופטת (בדימוס) דרורה בית אור האמינה שהעורר אכן נפגע על ידי חייל גרמני בזמן מלחמת העולם השנייה, ולכן עומד בקריטריונים של "אירוע רדיפה".

בתחילת השנה הרשות הכירה באיש כזכאי לתגמולים בשיעור של 40% בגין מחלת לב, סכרת ודיכאון, אך לא הכירה בפציעה ברגלו, בטענה שלא הוכר קשר סיבתי בינה לבין רדיפות הנאצים.

הדיון בערר התקיים בבית [משפט](#) השלום בבאר-שבע, בפני ועדה בראשות [השופטת \(בדימוס\) בית אור](#).

העורר, שיוצג על ידי [עוה"ד דוד ידיד](#) ומיטל בכר, חזר וסיפר על ילדותו ברומניה, בצל הימים שבהם הצבא הגרמני כבש אותה, וחייב את היהודים לבצע עבודות פרך בכפייה.

בפרט סיפר העורר על אחד הימים שבו אביו לקח אותו לעבודות כשהיה בן 6 או 7, וחייל גרמני זרק עליו מוט ברזל, ומאז החל לסבול מבעיות קשות ברגל – דבר שמאז ועד היום גרם לו לכאבים וסבל רב.

את הרשות לזכויות ניצולי השואה – המשיבה בהליך – יצגו עוה"ד מיכאל עשור ושרה שהם. טענתה הייתה (בין היתר) כי במסמכים הרפואיים שצירף העורר נאמר שסבל בילדותו בגיל 10 מ"שפשוף" בשוק השמאלית.

העורר היה בן 10 בשנת 1946 – אחרי שהמלחמה הסתיימה, כך שלא מדובר ב"אירוע רדיפה" על רקע המלחמה, ועל כן הוא אינו זכאי לקבלת תגמולים.

העורר לא ידע לענות מדוע נרשם במסמך הרפואי שהאירוע קרה כשהיה בן 10, וחזר על כך שהפציעה ברגל קרתה בשנת '42 או '43, תוך כדי המלחמה.

"מעשי אלימות שננקטו כשגרה"

בעיקרו של דבר, השופטת בית אור השתכנעה שסביר יותר כי האירוע התרחש בתקופת הרדיפות, ואין להתבסס על רישום אקראי ויחיד של רופא, שלא ברור על מה התבסס, כפי שעשתה הרשות.

כמו כן, השופטת ציינה בין היתר כי גם הניסוח "שפשוף" במסמך שעליו התבססה הרשות אינו סביר, שכן מיד לאחר מכן ממשיך הרופא וכותב כי העורר היה מאושפז במשך שנה באבחנה של מחלה ברגל וסבל מזהה. "אדם שיש לו שפשוף לא מאושפז שנה שלמה בבית-חולים", כתבה.

בסיכומו של דבר, לאחר ששמעה את הצדדים השופטת התרשמה שהעורר קיבל מכה חזקה ברגל, שתוצאתה הייתה זיהום שלא ניתן היה לרפא בתקופת המלחמה וגם לא מיד לאחר מכן, עקב מחסור בתרופות, טיפוליים רפואיים לא מקצועיים ועוד. כתוצאה נגרם לרגל נזק כרוני.

בסימומו של [פסק הדין](#), השופטת כתבה כי "אירוע כזה יכול היה להתרחש בימים הקשים שעברו על העורר ומשפחתו בעת שהיו נתונים לרדיפות, הן של הרומנים והן של הנאצים, העורר כילד התלווה לאביו לעבודות כפייה וחייל גרמני פגע בו, מעשי אלימות שננקטו כשגרה כמעט כלפי יהודים בתקופת המלחמה ועל כן אנו סבורים שהתובע זכאי להיות מוכר גם בגין מחלת הרגל כזכאי לתגמולים".

ב"כ העורר: [עו"ד דוד ידיד](#), עו"ד מיטל בכר

ב"כ המשיבה: עו"ד מיכאל עשור, עו"ד שרה שהם

[לכתבה המקורית](#)